

Yüzünü eksitme, yeter!

Anamur'dan Bekir Dağasan: "Üstad Hazretlerinin 'Risale-i Nur müşteri aramaz' sözünü nasıl anlamalıyız?"

TEBLİĞ VAR; ISRAR YOK!

Hakkı ve hakikati tebliğ etmek, Kur'ân'ın önemli emirlerindendir. Fakat vazifenin tebliğ ile sınırlı olduğu; tebliğde ısrar edilmemesi gerektiği ve tebliğ edildikten sonra hidayet verme işinin bizzat Allah'a ait olduğu da, Kur'ân'ın önemli hatırlatmalarındandır.

Kur'ân'a göre, tebliğ etme ile hidayet etme arasında, yaratılan ile Yaratıcı arasındaki mesafe kadar sonsuz bir mesafe bulunuyor. Nitekim tebliğ etme bizim fiilimiz iken, hidayet etme yalnız Allah'a ait bir fiildir. Bu hususu belgeleyen âyetlerden sadece birkaçı şöyledir: "Peygambere düşen ancak tebliğ etmektir!"¹ "Eğer İslâm'a girerlerse hidayete ermiş olurlar. Yok, eğer yüz çevirirlerse sana düşen şey ancak tebliğ etmektir."² "Sen sevdiğine hidayet veremezsin. Lâkin Allah, dilediğine hidayet verir."³

MÜŞTERİ OLMAYANA TEBLİĞDE ISRARCI OLMAMALI!

Tebliğ etmek bize düşen önemli bir vazife iken; tebliğde ısrarcı olmayı, bir müstağniye (dine ihtiyaç duymadığını düşünen bir ukalaya) tebliğ edeceğim diye kendini parçalamayı ve bunun için bir müşteriyi (dine müşteri olan ve bir şeyler öğrenmek isteyen birisini) ihmal etmeyi Kur'ân makbul saymaz. Allah (cc), bu hususta Sevgili Resulünü bile (asm)--tabir caizse—itap ediyor, azarlıyor. Abese Sûresinin nüzul sebebi şöyle bir vakıadır: Resulullah Efendimiz (asm) azılı müşriklerden Utbe bin Rabia, Ümeyye bin Halef ve Ebu Cehil bin Hişam ile konuşuyor, onları Allah'ın dinine dâvet ediyordu. Onlar da dinlemiyorlar, lâf anlamıyorlar, hatta alay ediyorlardı. Peygamber Efendimiz (asm) ise dâvetini yaymakla haşır neşir olmuş, bir kişiyi olsun imana getirebilmek için çabalıyor; bu zor insanların imana gelmesinin bir çok insan üzerinde etkili olacağı düşüncesiyle--tabir caizse—kendini yıpratırcasına dâvetini anlatıyordu. Bu sırada kör bir mü'min olan Ümmü Mektum Hazretleri tutunarak ve yedekleyerek Resûlullah Efendimizin (asm) yanına kadar geldi ve "Ya Resulallah! Allah'ın sana indirdiği Kur'ân'dan bana öğret! Beni irşad buyur!" dedi. Peygamber Efendimiz (asm) Ümmü Mektum'a cevap

vermedi. Ümmü Mektum (ra), Peygamber Efendimizden (asm) yüz bulamayınca sözünü tekrarlayıp durdu.

SANA CAN ATARAK GELENLE İLGİLEN, ONA YÜZÜNÜ EKŞİTME!

İşte tam bu sırada, Peygamber Efendimiz (asm) henüz oracıktaiken, henüz azılı ve zor müşriklerle görüşme yaparken Abese Sûresi nazil oldu. Sûrenin ilk on iki âyeti mealen aynen şöyledir: “Yüzünü ekşitti ve döndü. Kendisine âmâ geldi diye. Ne bilirsin, belki o temizlenecek? Veya öğüt belleyecek de öğüt ona fayda verecek. Ama buna ihtiyaç hissetmeyene gelince; Sen ona yöneliyorsun. Onun temizlenmemesinden sana ne? Ama sana can atarak gelen, Allah’tan korkarak gelmişken, Sen onunla ilgilenmiyorsun. Hayır; hayır; sakın! Çünkü o Kur’ân bir öğüttür. Artık dileyen onu düşünür.”⁴

Peygamber Efendimiz (asm) aslında Ümmü Mektum’u aydınlatmaktan uzak duruyor değildi. Bu durum onun masumiyeti ile de çelişmiyor. Bilâkis dâvâsına sadakatini, dâvetini yayma çabasını ve tebliğ görevinde başarısını gösteriyor.

MÜSTAĞNİ OLANLAR RİSALE-İ NUR’A ULAŞAMIYORLAR!

Risale-i Nur, asrımızın tebliğ kitabıdır. Fakat müstağni olanlar, “Ben bilirim” diyenler, müşteri olmayanlar ona ulaşamazlar! Onu hor görenler onun hakikatine erişemezler! Onu istihfaf edenler onun gölgesine yaklaşamazlar!

Böylelerine karşı ısrarla Nur hakikatlerini satmaya kalkmak abesle iştigaldir. Kabul etmezse ısrar etmemelidir. ‘Makamı mevkii var, kabul ederse büyük etki yapar’ gibi hususları düşünmemeli; müşteri olmayan birisine Nur hakikatlerini vermeye çalışmamalıdır.

Üstad Bediüzzaman, Risale-i Nur’un değerini bilmeyen bir ele Risale-i Nur vermenin makbul olmadığını ifade ediyor:

“İstanbul’daki Amerika Sefiri vasıtasıyla Amerika’daki Müslüman heyetine Zülfikar’ı ve bir Asa-yı Musa’yı göndermesini isteyen o dostumuz ve kardeşimize deyiniz ki: Sefirlerin kafası siyasetle meşgul olduğundan ve Risale-i Nur, siyasetle alâkası olmadığından, siyasî bir kafa çabuk takdir edemiyor. Hem Risale-i Nur, müşterileri aramaz; müşteriler onu aramalı, yalvarmalı. Amerika, buranın en küçük bir havadisini merakla takip ettiği halde, buranın en büyük bir hadisesi olan Risale-i Nur’u elbette arayacaktır.”⁵

Burada Bediüzzaman Hazretleri tebliğ yapmamayı değil; tebliğde ısrarcı olmamayı

ve müşteri olmayanlarla kafamızı fazla meşgul etmemeyi; tebliği mütezellilane değil, izzet-i İslâmiyeyi muhafaza ederek yapmayı hatırlatıyor.

Dipnotlar:

- 1- Maide Sûresi: 99; Nur Sûresi: 54; Ankebut Sûresi: 18; Tegabun Sûresi: 12.
- 2- Al-i İmran Sûresi: 20.
- 3- Kasas Sûresi: 56.
- 4- Abese Sûresi: 1-12.
- 5- Emirdağ Lâhikası: 194, 195.